

Sarper V

MARY ROBINETTE KOWAL

EARTH

POČÍTÁNÍ HVĚZD

VÍTEZ DEN
Locus
Nebula
Hugo

SÉRIE PRVNÍ ASTRONAUTKA

THE CALCULATING STARS

Copyright © 2018 by Mary Robinette Kowal

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Adam Pumpr, 2021

Cover © Gregory Manchess, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1791-0 (pdf)

MARY ROBINETTE KOWAL

POČÍTÁNÍ
HVĚZD

F&B&S

*Pro mou neteř Emily Harrisonovou,
která je součástí generace Marsu.*

Král je prý mrtev. Není už nač čekat.
V království uschly všechny vavříny
a stálice se bojí meteorů.
Krvavý měsíc shlíží dolů na zem,
vyzáblí věštci věští strašné změny.
Bohatí mají strach, že ztratí vše,
co mají, lotři skáčou radostí,
že ve válce si pěkně nahrabou.
To věští králům pád anebo smrt.

– *Richard II.*
William Shakespeare
překlad Martin Hilský

ČÁST PRVNÍ

JEDNA

PREZIDENT DEWEY
GRATULUJE NACA
K ÚSPĚŠNÉMU VYPUŠTĚNÍ DRUŽICE

3. března 1952 – (AP) – Národní poradní výbor pro letectví (NACA) úspěšně vynesl na oběžnou dráhu svoji třetí družici. Dokáže vysílat rádiový signál zpět na Zemi a měřit záření ve vesmíru. Prezident popřel, že by měla družice jakékoli vojenské účely, a zdůraznil, že je určena čistě pro vědecký výzkum.

Pamatujete si, kde jste právě byli, když meteorit dopadl? Vždycky jsem si říkala, proč lidé tu otázku formulují právě takhle. Jako kdyby to snad mohl někdo zapomenout. Já byla v horách s Nathanielem. Zdědil tam po otci chatu, kam jsme jezdili pozorovat noční oblohu. Čímž mám na mysli: milovat se. A nepředstírejte, že vás to vyvedlo z míry. Byli jsme s Nathanielem mladý manželský pár, takže hvězdy, které jsem viděla, byly většinou vymalované na vnitřních stranách mých víček.

Kdybych věděla, jak dlouho pak hvězdy neuvidíme, trávila bych venku s dalekohledem mnohem víc času.

Leželi jsme v posteli pod hromadou zamotaných peřin. Ranní světlo pronikalo oknem tlumeně, přes stříbřité padající vločky, a ani trošku světlici nevyhřívalo. Byli jsme už pár hodin vzhůru, ale z pochopitelných důvodů jsme ještě nevyšli z postele. Nathaniel se ke mně tulil, nohu přehozenou přese mě, prstem mi na klíční kosti poklepával do rytmu písničky linoucí se z našeho malého tranzistoráku.

Protáhla jsem se v jeho náručí a poplácala ho po rameni. Uchechtl se, jeho horký dech mě polechtal na krku. „A teď se se mnou ještě chvilku pomazlíš?“

„Když zatopíš.“

„A já myslel, jak jsem tě rozpálil.“ Pak se ale odvalil a vylezl z postele.

Užívali jsme si vytouženého volna po dlouhém období národních příprav k vypuštění družice Národního poradního výboru pro letectví. Kdybych v NACA také nepracovala jako výpočtářka, za poslední dva měsíce bych vůbec Nathaniela nezastihla vzhůru. Zachumlala jsem se do peřin a otočila se na bok, abych na něj viděla. Byl štíhlý a jedině díky službě v armádě během druhé světové války nebyl úplně vychrtlý. Užívala jsem si ten pohled, jak mu svaly tančí pod kůží, když bere dřevo z hromádky pod vyhlídkovým oknem. Sníh krásně zvýraznil jeho siluetu, stříbrné světlo se mu odráželo v pramíncích blondatých vlasů.

A pak svět okolo vzplál.

Pokud jste se 3. března 1952 v 9:53 nacházeli kdekoli v okruhu osmi set kilometrů od Washingtonu, D.C., a měli výhled z okna, pak si to světlo pamatujete. Krátce zazářilo rudě a poté tak oslňující bílou, že i stíny se v něm rozplynuly. Nathaniel se napřímil, v rukou stále držel poleno.

„Elmo! Zakryj si oči!“

Poslechla jsem ho. To světlo. To musí být atomová bomba. Od chvíle, kdy úřad převzal prezident Dewey, byly vztahy s Ruskem ještě napjatější.

Panebože. Epicentrum výbuchu muselo být v D.C. Kolik zbývá času, než nás to zasáhne? Oba jsme byli přítomní zkouškám jaderných bomb v Trinity, ale všechny ty vzorečky se mi dávno vykouřily z hlavy. D.C. bylo příliš daleko na to, aby nás ohrozil žár, ale znamenalo by to začátek války, které jsme se všichni děsili.

Seděla jsem tam s očima pevně sevřenýma a pak najednou světlo zase pohaslo.

Nic se nestalo. Písnička v rádiu hrála dál. Když hrálo rádio, nemohlo dojít k žádnému elektromagnetickému pulzu. Otevřela jsem oči.

„Dobrá,“ ukázala jsem palcem směrem k rádiu. „Zjevně to nebyla atomovka.“ Nathaniel ustoupil kus od okna, ale poleno svíral dál. Přehodil si ho v rukou a vyhlédl ven. „Doted' sem nedolehl žádný zvuk. Kolik uběhlo času?“

Z rádia se dál ozýval rokenrol. Co mohlo způsobit takovou záři? „Nestopuju to. Něco přes minutu?“ Jak vteřiny ubíhaly, při rychlém propočtu rychlosti zvuku jsem se zachvěla. „Tři sta čtyřicet metrů za vteřinu. Takže epicentrum musí být vzdálené nejméně pětadvacet kilometrů?“

Nathaniel se sehnul pro svetr a na okamžik se zarazil, vteřiny běžely dál. Třicet kilometrů. Čtyřicet. Padesát. „To je... to by musel být pořádný výbuch, aby takhle zazářil.“

Pomalou jsem se nadechla a zavrtěla hlavou, ale bylo to spíše zbožné přání, než že bych o tom byla přesvědčená. „To nebyla atomovka.“

„Nebráním se ani jiným teoriím.“ Navlékl si svetr, vlna mu vlasy rozčepýřila statickou elektřinou. Z rádia se ozval Billy Ward. Vylezla jsem z postele a popadla podprsenku a kalhoty, které jsem si včera svlékla. Venku za oknem poletoval sníh. „No, pokud nepřerušili vysílání, muselo to být něco vcelku neškodného nebo aspoň lokálního. Mohl to být jeden z těch závodů na výrobu střeliva.“

„Mohl to být meteor.“

„Hmmm!“ Ta myšlenka dávala smysl a vysvětlovala by, proč nebylo přerušeno vysílání. Byla to lokální událost. S úlevou jsem vydechla.

„A my se možná nacházeli přímo pod trajektorií jeho letu. To by vysvětlovalo, proč nedošlo k žádnému výbuchu,

mohli jsme ho jen vidět shořet. Takového světla a žáru a nic z toho.“

Nathanielovy prsty se letmo dotkly mých. Vzal mi z rukou podprsenku a vzadu mi ji zapnul, pak mi dlaněmi přešel po lopatkách a stiskl paže.

Jeho dotek hřál. Přitulila jsem se k němu, ale nemohla přestat myslet na tu záři. Tak jasné světlo. Na okamžik mě ještě pevně stiskl a pak mě pustil.

„Jo.“

„Jo, že to byl meteor?“

„Jo, že bychom se měli vrátit.“

Chtěla jsem věřit, že se nic vážného nepříhodilo, ale to světlo jsem viděla i přes zavřené oči. Zatímco jsme se oblékali, v rádiu hráli jednu veselou písničku za druhou. Možná proto jsem si obula pohorky namísto polobotek, někde vzadu v hlavě jsem pořád čekala, že se ještě něco stane. Ani jeden z nás to nijak nekomentoval, ale pokaždé, když dohrála písnička, pohlížela jsem se směrem k rádiu s přesvědčením, že teď už nám konečně řeknou, co se stalo.

Podlaha chaty se zachvěla.

V prvním okamžiku jsem myslela, že kolem projel nákladník, ale byli jsme uprostřed divočiny. Porcelánový drozd na nočním stolku se roztancoval, až přepadl přes okraj. Řekli byste si, že jako fyzička bych měla poznat zemětřesení dřív. Ale my byli v Poconos, kde je podloží geologicky stabilní.

Nathaniel si s tím hlavu příliš nelámal, popadl mě za ruku a táhl ke dveřím. Podlaha se pod námi vzdouvala a vlnila. Drželi jsme se jeden druhého, jako když dva opilci tančí foxtrot. Stěny se prohýbaly a pak... pak se celá chata sesypala. Jsem si celkem jistá, že jsem při tom křičela.

Zem se přestala chvět, ale rádio hrálo dál.

Chřelo v něm, jako kdyby mělo poškozený reproduktor, ale baterie ho nějak udržela při životě. My dva jsme leželi

přimáčknutí k sobě v troskách u vchodových dveří. Kolem foukal ledový vítr. Oprášila jsem mu tvář.

Ruce se mi třásly. „Není ti nic?“

„Strašně jsem se lekl.“ Modré oči měl doširoka otevřené, ale obě zornice byly stejně velké, tedy... nic hrozného. „Co ty?“

Odmělcela jsem se, a než jsem prohlásila obligátní „v pohodě“, nadechla jsem se a zběžně zkontrolovala celé tělo. Zaplavil mě adrenalin, ale nepočürala jsem se. Ačkoli se mi chtělo. „Zítřka to bude bolet, ale myslím, že se nic nestalo. Chci říct, mně se nic nestalo.“

Přikývl a natáhl krk, aby vykoukl z malé skuliny, v níž jsme byli zavaleni. Sluneční světlo k nám pronikalo malou štěrbinou mezi padlou zhroutčenou překližkovou deskou a pozůstatky zárubně. S námahou se nám podařilo odvalit a odhrnout trosky, abychom se odtamtud vyplazili a dostali se z toho zbořeníště ven.

Kdybich tam byla sama? Inu, kdybich tam byla sama, vůbec bych nedoběhla ke dveřím. Ovinula jsem si ruce kolem těla a celá se roztřásla, ačkoli jsem na sobě měla svetr.

Nathaniel si toho všiml a rozhlédl se po té hromadě suti. „Možná by se mi podařilo vyprostit odtamtud nějakou deku.“

„Pojďme radši rovnou k autu.“ Otočila jsem se a v duchu se modlila, aby nebylo zavalené. Jednak proto, že bychom se bez něj nedostali k letišti, kde jsme měli letadlo, ale také proto, že bylo půjčené. Díkybohu stálo v pořádku na malém parkovišti, kde jsme ho nechali. „Kabelku v těch troskách těžko najdeme. Zkusím ho nastartovat přes kabely.“

„Čtyři minuty?“ Klopýtal sněhem. „Mezi tím zábleskem a zemětřesením.“

„Tak nějak.“ V duchu jsem propočítávala vzdálenosti, on určitě taky. Celé tělo mi tepalo, a tak jsem se uchýlila k uklidňující jistotě matematiky. „Epicentrum výbuchu tedy musí být v okruhu nějakých pěti set kilometrů.“

„Tlaková vlna dorazí za jak dlouho? Po půl hodině? Zhruba tak.“ Ačkoli hovořil klidně, všimla jsem si, jak se mu třesou ruce, když mi otevíral dveře spolujezdce. „Což znamená, že máme ještě... patnáct minut, než udeří?“

Ledový vzduch mě řezal do plic. Patnáct minut. Všechna ta léta práce na výpočtech pro raketové pokusy mě utvrzovala v děsivé jistotě. Dokázala jsem vypočítat rádius výbuchu V2 či potenciál raketového paliva. Ale tohle, tohle nebyla čísla na papíře. A já neměla dost informací, abych mohla provést spolehlivý výpočet. Jediné, co jsem věděla jistě, bylo, že pokud dál hraje rádio, nebyla to atomovka. Ať už ale ten výbuch způsobilo cokoli, musel být obrovský.

„Zkusme se dostat co nejdál dolů z kopce, než tlaková vlna udeří.“ Světlo zazářilo z jihovýchodu. My byli naštěstí na západní straně kopce, ale jihovýchodně od nás ležely Washington, Filadelfie a Baltimore, stovky tisíc lidí.

Včetně mé rodiny.

Sedla jsem si na studené vinylové sedadlo a sklonila se, abych vytáhla kabely zpod sloupku řízení. Bylo snazší soustředít se na nějakou konkrétní činnost, jako je startování auta bez klíčků, než na tu záhadnou zkázu okolo.

Vzduch kolem auta svištěl a hvízdal. Nathaniel se naklonil z okýnka. „Do prdele.“

„Co se děje?“ Vystrčila jsem hlavu zpod palubní desky a vzhledla okýnkem přes stromy a sních k obloze. Plameny a kouř po sobě ve vzduchu zanechaly tmavý pruh. Meteor by svou explozí nad zemským povrchem napáchal nějaké škody. Ovšem meteorit? Ten by dopadl až na Zemi a vyvrhl hmotu otvorem, který prorazil v atmosféře. Vyvržený materiál. Viděli jsme hořící kusy planety padající na nás zpět dolů. Hlas se mi chvěl, ale snažila jsem se mluvit klidně.

„No, tak aspoň víme, že *meteor* to nebyl.“

Nastartovala jsem auto a Nathaniel se rozjel směrem dolů z kopce. Neměli jsme šanci stihnout to k letadlu, než tlaková vlna udeří, nezbyvalo než doufat, že to ve stodole přečká bez úhony. A my dva... čím dál za kopec se dostaneme, tím lépe budeme před tlakovou vlnou chráněni. Výbuch tak jasně zářící ze vzdálenosti pěti set kilometrů. Až náraz přijde, nebude to jen nějaké polechtání.

Zapnula jsem rádio a napůl čekala, že se neozve nic, ale ihned se rozezněla hudba. Zkoušela jsem naladit jinou stanici v naději, že se něco dozvíme, nějakou zprávu o tom, co se děje. Na všech stanicích však jen hrály písničky. Auto se po cestě trošku zahřálo, ale já se nemohla přestat třást.

Posunula jsem se na sedačce blíž a opřela se o Nathaniela. „Bojím se, že jsem utrpěla šok.“

„Budeš schopná pilotovat?“

„Záleží na tom, kolik vyvrženého materiálu bude létat vzduchem, až se dostaneme k letadlu.“ Létávala jsem za války za velmi náročných podmínek, ačkoli oficiálně jsem se do bojové situace nikdy nedostala. Ovšem to byla jen technická specifikace, která měla americkou veřejnost uklidnit v otázce nasazených žen. Padající horniny jsem si ale mohla představit jako protiletadlovou palbu, takže jsem měla tušení, co nás čeká.

„Jen se nesmím ještě víc podchládit.“

Jednou rukou mě objal, přešel do protisměru a schoval auto do zákrytu pod skalním převisem. Byli jsme tak chráněni před nejhorším úderem tlakové vlny. „Lepší úkryt asi nenajdeme, než to sem přijde.“

„Jo, to sis všiml dobře.“ Při čekání na ten úder bylo těžké sedět v klidu. Hlavu jsem měla položenou na Nathanielově kousavě vlněné bundě. Panika by tu nikomu neprospěla a mohli jsme se mýlit v tom, co se stalo.

Píseň byla náhle přerušena. Už si nepamatuji, co hrálo, vzpomínám si jen na to náhlé ticho. Pak konečně promluvil hlasatel. Jak jim mohlo trvat skoro půl hodiny oznámit, co se děje?

Nikdy jsem neslyšela Edwarda R. Murrowa tak rozrušeného. „Dámy a pánové, přerušujeme toto vysílání, abychom vám sdělili závažnou zprávu. Dnes dopoledne krátce před desátou hodinou pronikl do zemské atmosféry zřejmě meteor. Jako obrovská ohnivá koule dopadl do oceánu v těsné blízkosti pobřeží Marylandu, zapříčinil zemětřesení a způsobil obrovské škody. Obyvatelé celého východního pobřeží jsou vyzýváni k okamžité evakuaci do vnitrozemí, jelikož lze očekávat následné přílivové vlny. Všichni ostatní občané nechtě zůstanou ve svých domovech, aby nekomplikovali práci záchranným složkám.“ Odmlčel se a statický šum linoucí se z rádia jako kdyby odrazil, jak celý národ naslouchá se zadržným dechem. „Nyní předávám slovo našemu korespondentovi Phillipu Williamsovi ze stanice WCBO Filadelfie, který je na místě.“

Proč by se měl hlásit někdo z Filadelfie místo toho, aby zprávy přinášeli z D.C.? Nebo z Baltimoru?

V první chvíli jsem myslela, že statický šum zesílil, než mi došlo, že je to zvuk mohutného požáru. A potom jsem to pochopila – trvalo jim takhle dlouho, než našli nějakého zpravodaje, který byl naživu, a nejbližší byl ve Filadelfii.

„Hlásím se vám z dálnice číslo jedna, zhruba sto kilometrů severně od místa, kam meteorit dopadl. Blíž jsme se kvůli nesmírnému žáru nebyli schopni dostat ani letadlem. Při přiletu se mi naskytl pohled na děsivou zkázu. Jako kdyby nějaká ruka smetla celé hlavní město a s ním i všechny muže a ženy, kteří tam pobývali. Stav prezidenta zatím není znám, ale...“ Srdce se mi sevřelo, když ho zradil hlas. Poslouchávala jsem během druhé světové války Williamsovy reportáže, v nichž

vždy zněl věcně a klidně. Když jsem později viděla místa, odkud se hlásil, žasla jsem, že vůbec dokázal plynule hovořit. „... ale ze samotného Washingtonu nezbylo nic.“

DVA

Hlasatel: Posloucháte BBC World News, dnes je 3. března 1952. Zde jsou zprávy a hlásí se Robert Robinson. Dnes v ranních hodinách dopadl v těsné blízkosti hlavního města Spojených států meteorit a vybuchl silou větší než bomby v Hirošimě a Nagasaki. Následná ohnivá bouře se přehnala přes Washington, D.C., a pronikla o stovky kilometrů dál.

Teď když konečně ohlásili, co se stalo, mi hlavou běžely výpočty. Bylo to snazší než přemýšlet nad celkovou situací. Nad tím, že my sami jsme žili ve Washingtonu. Měli jsme tam kamarády. Rodiče.

Tlaková vlna sem z D.C. dorazí po zhruba dvaceti čtyřech minutách. Poklepala jsem na hodiny na palubní desce. „Bude to tu každou chvíli.“

„Jo.“ Manžel si rukama zakryl obličej a sehnul se dopředu k volantu. „Byli vaši...?“

„Jo, byli doma.“ Nemohla jsem se přestat třást. Dýchala jsem jen mělce a přerývaně. Stiskla jsem zuby a se zavřenýma očima na okamžik zadržela vzduch v plicích.

Nathaniel mě objal a přitáhl blíž k sobě. Hlavu sklonil nade mnou, takže jsem byla zavrtnaná v malém úkrytu z tvídu a vlny. Jeho rodiče byli starší než moji a zemřeli před několika lety, takže dobře věděl, co teď potřebuji, a jen mě tiše držel v náručí.

„Já myslela, protože babičce je sto tři, tak jsem si vážně myslela, že táta tu s námi bude navěky.“

Prudce se nadechl, jako kdyby ho někdo bodl.

„Co?“

Nathaniel povzdechl a přitiskl si mě ještě blíže. „Varovali před přílivovými vlnami.“

„Bože.“ Babička žila v Charlestonu. Neměla dům na pláži, ale i tak, celé město leželo nízko a hned u pobřeží. A co tety a strýcové a bratřenci a sestřenice a Margaret, která nedávno porodila. Pokusila jsem se napřimit, ale Nathaniel mě pevně objímal. „Kdy? Meteorit dopadl těsně před desátou. Ale jak byl velký? A hloubka vody? Potřebuju mapu a...“

„Elmo.“ Nathaniel si mě k sobě přitiskl ještě víc. „Elmo. Ššš. Tohle nevyřešíš.“

„Ale babička...“

„Já vím, zlato. Já vím. Až se dostaneme k letadlu, můžeme zavolat...“

Úder tlakové vlny roztříštil autu všechna okna. Hřměl a rachotil a rezonoval mi v hrudi, jako když startuje raketa. Cítila jsem ty otřesy v celém těle, vyplnily každé zákoutí mého vědomí burácejícími vlnami, pak přišly sekundární a terciární výbuchy. Držela jsem se Nathaniela a ten se držel volantu, auto poskočilo a klouzalo po silnici.

Svět sténal a skučel a vítr vyl skrz vytlučená okna.

Když to utichlo, auto stálo odhozené do poloviny vozovky. Všude okolo ležely popadané stromy v úhledných řadách, jako kdyby je tam poskládal nějaký obr. Ne všechny to vyvrátilo, ale ty, které zůstaly stát, na sobě neměly jediný list a všechen sních z nich opadal.

Čelní sklo prostě zmizelo. Boční okýnko ze strany řidiče leželo na nás, rozbité na tisíc kousků, ale bylo zalepené v bezpečnostní fólii. Nadzvedla jsem ho a Nathaniel mi pomohl vystrčit ho ze dveří. Krev mu crčela z drobných ranek na rukou a tváři.

Zvedl ruku a dotkl se mé tváře. „Krvácíš.“ Mračil se při tom a jeho hlas zněl, jako kdyby mluvil pod vodou.

„Ty taky.“ Slyšela jsem sama sebe jen tlumeně. „Poškozený sluch?“

Přikývl a otřel si obličej, krev si při tom rozmazal tak, že měl tvář celou rudou.

„Aspoň neuslyšíme zprávy.“

Zasmála jsem se, protože někdy je to zkrátka potřeba, i když na dané situaci není vůbec nic k smíchu. Natáhla jsem se, abych rádio vypnula, ale ruka mi ustrnula na knoflíku ladění.

Nic se z něj neozývalo. Problém nebyl v tom, že jsme byli ohlušeni, rádio ztichlo. „Zřejmě jim to smetlo vysílací věž.“

„Zkus naladit jinou stanici.“ Zařadil rychlost a popojeli jsme o pár metrů. „Ne. Počkej. Je mi líto. Budeme muset po svých.“

Ačkoli bylo auto pojízdné, přes cestu leželo tolik stromů, že bychom stejně daleko nedorazili. K letišti to ale byly jen tři kilometry a v létě jsme tudy občas chodili. Možná – možná to ještě do Charlestonu stihneme, než přijde první přílivová vlna. Pokud tedy bude letadlo v pořádku. Pokud bude vzdušný prostor čistý. Pokud budeme mít dostatek času. Pravděpodobnost toho všeho byla malá, ale co mi zbývalo než doufat?

Vystoupili jsme z auta a vyrazili.

* * *

Nathaniel mi pomohl přelézt padlý kmen. Když jsem z něj seskakovala, uklouzla jsem v rozbředlém sněhu, a kdyby mě nedržel za ruku, spadla bych na zadek. Snažila jsem se pospíchat, ale nebylo by to nic platné, kdybych si po cestě zlomila vaz nebo třeba jenom ruku.

Při pohledu na tající sníh se zatvářil zasmušile. „Teplota stoupá.“

„Možná jsem si měla vzít plavky.“ Poplácala jsem ho po rameni a pokračovali jsme v cestě. Zažertovala jsem, abych

nepůsobila sklesle a Nathaniel se o mě nemusel tak strachovat. Teoreticky.

Aspoň jsem se díky svižné chůzi přestala třást. Neslyšela jsem ptáky, ale nevěděla, zda mám něco se sluchem, nebo prostě nezpívají. Silnice byla skoro po celé délce zavalená, ale bylo snazší se orientovat, když jsme se jí drželi, než abychom se vydali napřímo skrz divočinu. Nemohli jsme si dovolit teď zabloudit. Ubírali jsme se vpřed pomalu, a přestože byl vzduch prohřátý výbuchem, nebyli jsme oblečení na delší pobyt venku.

„Vážně si myslíš, že tam letadlo bude stát?“ Ranky už mu přestaly krvácet, ale s tváří celou umazanou krví a prachem vypadal jako nějaký pirát. Kdyby tedy piráti nosili tvídová saka.

Obcházela jsem korunu dalšího stromu. „Zkusit se to musí, letiště je blíž než město.“

Na silnici ležela ruka. Žádné tělo. Jen samotná ruka. Krvává a odtržená u ramene. Oběť byl zřejmě dospělý běloch okolo třicítky. Prsty mírně stočené k obloze.

„Proboha.“ Nathaniel se zastavil vedle mě.

Ani jeden z nás nebyl nijak zvlášť precitlivělý a šok nás uvrhl do stavu jisté otupělosti. Přikročila jsem k ruce a pak pohlédla nahoru do kopce. Jen pár stromů zůstalo stát, ale jejich větve, ač opadané, zastřely krajinu hustým spletcem. „Haló?“

Nathaniel si přiložil ruce k ústům a zakřičel: „Haló? Je tu někdo?“

Až na skřípání dřeva nebylo na kopci slyšet nic.

Když jsem za války na frontě musela pod palbou vyzvednout letadlo, abych s ním odletěla, viděla jsem horší věci. Tohle nebyla válka, ale oběť bude srovnatelně. Pohřbít tu ruku se zdálo zbytečné. Ale nechat ji tam nám přišlo hanebné.

Vzali jsme se s Nathanielem za ruce. „Baruch dayan ha'emet.“

Připojil se svým hrubým barytonem ke mně. Naše modlitba nebyla ani tak za tohoto neznámého muže, který pravděpodobně vůbec nebyl Žid, ale spíše za všechny ty lidi, které

symbolizoval. Za mé rodiče a tisíce – stovky tisíc – lidí, kteří dnes zahynuli.

V tu chvíli jsem konečně propukla v pláč.

* * *

Cesta k letišti nám trvala ještě čtyři hodiny. Vězte, že jsme v létě tuto cestu zvládli urazit za hodinu. Mírné pensylvánské hory jsou spíš takové kopečky.

Tentokrát byla cesta náročná.

Ta ruka nebyla to nejhorší, co jsme viděli. Nepotkali jsme jedinou živou duši. Dole zůstalo stát stromů víc, ale všechny ty s mělkými kořeny ležely na zemi. Poprvé od chvíle, kdy jsme spatřili záblesk výbuchu, jsem však pocítila naději, protože jsme uslyšeli auto.

Hučení motoru se k nám linulo mezi stromy. Podívali jsme se na sebe a rozběhli se po silnici, přeskakovali stromy a padlé větve, roztroušené trosky a mrtvá zvířata a nohy nám klouzaly v rozbředlém sněhu a popelu. Zvuk automobilu byl čím dál hlasitější.

Když jsme se vymotali přes všechny ty překážky, stáli jsme na kraji ranveje. Bylo to vlastně jen pole, ale pan Goldman se znal s Nathanielem od dětství, a tak nám tu udržoval vykosený pás. Stodola sloužící jako hangár stála celá nakřivo, ale stála. Měli jsme neuvěřitelné štěstí.

Ranvej opravdu představoval jen posekaný travnatý pruh mezi stromy na lehce vyvýšené náhorní plošině. Táhl se na štěstí z východu na západ, a byl tak situován ve směru výbuchu, díky čemuž byla většina stromů padlých rovnoběžně s ním. Cesta byla tedy volná.

Silnice vedla podél východní strany dráhy a pak se stáčela na sever. Tam, částečně zavalené padlými stromy, stálo auto, které jsme slyšeli.

Byl to červený pick-up Ford patřící panu Goldmanovi. Pospíchali jsme po silnici k místu, kde se stáčela. Tam byla zavalená stromem a auto se do něj opíralo, jako kdyby se ho řidič snažil odtlačit.

„Pane Goldmane!“ křičel Nathaniel a mával rukama.

Auto mělo vytlučená všechna okna a pan Goldman ležel zhroucený ve dveřích. Běžela jsem k autu a doufala, že bude jen omráčený. My s Nathanielem jsme měli tu výhodu, že jsme tlakovou vlnu očekávali, a tak jsme se připravili a aspoň trochu se schovali, než udeřila.

Ale pan Goldman...

Když jsem se blížila k autu, zpomalila jsem. Nathaniel mi občas vyprávěl, jak v dětství jezdívali na chatu a jak pro něj měl pan Goldman vždycky připravené mentolové lízátko.

Byl mrtvý. Bylo úplně zbytečné mu kontrolovat tep. Větev stromu, která mu trčela skrz krk, o tom svědčila zcela jasně.

TŘI

HLASATEL: Posloucháte BBC World News, dnes je 3. března 1952. Tady jsou zprávy a hlásí se Raymond Baxter. Na východním pobřeží Spojených států dál zuří požáry a i v dalších zemích začínají pociťovat následky ranního dopadu meteoritu. Maroko, Portugalsko a Irsko hlásí přílivové vlny.

Jako členka WASP (Women Airforce Service Pilots – Sbor armádních pilotek) jsem často přepravovala letadla sotva schopná provozu. Moje malá cessna byla v podstatně lepším stavu než mnoho strojů, s nimiž jsem dokázala za války vzlétnout. Byla sice zaprášená a odřená, ale po nejdůkladnější předletové kontrole v dějinách letectví se mi ji podařilo dostat do vzduchu.

Hned jak jsme byli nahoře, jsem to otočila na jih, k Charlestonu. Oba jsme věděli, že je to asi zbytečné, ale stejně jsem to musela zkusit. Vzápětí poté, co letadlo změnilo směr, jsem o své naivní naděje přišla. Východní obloha byla jednou velkou stěnou temného kouře, ozářenou zespondu horoucím peklem. Jestli jste někdy viděli lesní požár, zhruba tušíte, jak to asi vypadalo. Oheň se rozprostíral po celém zakřiveném horizontu Země, jako kdyby někdo odloupl svrchní plášť a otevřel brány podsvětí. Ohnivý pruhy osvětlovaly oblohu a vyvržený materiál se stále snášel dolů k zemi. Letět tam bylo holé šílenství.

Vše na východ od hor bylo srovnáno se zemí. Tlaková vlna skosila stromy do podivně úhledných řad. Přes hukot motoru jsem zaslechla, jak Nathaniel na sedadle za mnou zasténal.

Polkla jsem a otočila letadlo zpět k západu. „Máme palivo na takové dvě hodiny letu. Nějaké návrhy?“

Stejně jako já zvládal fungovat lépe, když se mohl soustředit na něco konkrétního. Když mu zemřela matka, postavil vzadu na zahradě loď. A můj manžel není zrovna dvakrát šikovný kutil.

Nathaniel si promnul obličej a narovnal se. „Pojďme zkusit, jestli je někdo na příjmu.“ Sáhł po vysílače, která byla stále naladěná na věž Langley. „Věži Langley, Cessna Čtyři Jedna Šest Baker žádá podporu při letu za viditelnosti. Přepínám.“

Neozvalo se nic než šum.

„Jakákoli stanice, Cessna Čtyři Jedna Šest Baker žádá podporu při VFR. Přepínám.“

Vyzkoušel všechny rádiové frekvence a poslouchal, jestli někdo vysílá. Při každém pokusu zopakoval své hlášení, já se věnovala řízení. „Zkus ultrakrátké vlny.“ Jako civilní pilotka jsem měla mít rádio jen na velmi krátké vlny, ale protože Nathaniel pracoval pro NACA, měli jsme k dispozici i UKV, aby mohl poslouchat piloty na zkušebních letech. Nikdy jsme armádní frekvence zbytečně nevyužívali, ale dnes? Dnes jsem toužila dovolat se komukoli. Čím dál na západ jsme letěli, o to menší rozsah škod byl znát, ale jen v porovnání s tím, co jsme měli za zády. Výbuch porazil stromy i budovy. Některé hořely, aniž by se je někdo snažil uhasit. Jaké to muselo být, když jste netušili, co se blíží?

„Neidentifikovaná Cessna, Sabre Dva Jedna, veškerý soukromý letecký provoz je zastaven.“

Když jsme uslyšeli promluvit člověka, znovu jsem se rozplakala, ale tohle nebyla chvíle, kdy bych si mohla dovolit mít uslzené oči. Párkrát jsem zamrkala, abych je osušila, a zaostřila jsem na obzor.

„Rozumím, Sabre Dva Jedna, Cessna Čtyři Jedna Šest Baker žádá o radu, kde lze bezpečně přistát. Kurz dva sedm nula.“

„Jedna Šest Baker, rozumím. Jsem přímo nad vámi. Odkud jste sakra vzletli?“ Z vysílačky bylo slyšet typické syčení a chrapot kyslíkové masky a v pozadí hučení motoru stíhačky. Podívala jsem se nahoru a zahlédla blížící se F-86. Kousek za ním letěl druhý. Museli by okolo nás kroužit, protože moje malá cessna by nezvládla letět ani jejich pádovou rychlostí.

„Z hrobníkovy lopaty, dalo by se říct.“ Nathaniel si volnou rukou otřel čelo. „Byli jsme v Poconos, když nás to zasáhlo.“

„Kristepane, Jedna Šest Baker. Letěl jsem okolo. Jak jste se odtamtud dostali živí?“

„To je mi samotnému záhadou. Takže... kde bychom tak mohli přistát?“

„Počkejte chvíli. Zjistím, jestli bychom vás mohli doprovodit na Wright-Patterson.“

„Rozumím. Možná by pomohlo zmínit se, že jsem armádní kapitán ve výslužbě a nadále pracuji pro vládu.“

„Pro vládu? Prosím, řekněte, že jste senátor.“

Nathaniel se zasmál. „To nejsem. Pracuji jako raketový inženýr u NACA. Nathaniel York.“

„Vím, ty satelity! Proto jste mi zněl povědomě. Slyšel jsem vás v rádiu. Tady major Eugen Lindholm, k vašim službám.“ Pilot se na pár minut odmlčel. Když v rádiu opět zapraskal jeho hlas, zeptal se: „Máte dost paliva, abyste se dostali až k Wright-Pattersonu?“

Byla jsem na té základně za války několikrát při transportech letadel. Byli jsme od ní asi dvě stě padesát kilometrů. Přikývla jsem a upravila kurz tím směrem.

Nathaniel také kývl, že rozumí, a obrátil se zpět k vysílačce. „Zvládneme to.“

„Výborně. Na večeri byste tam měli být. Ale ne že by se bylo na co těšit.“

Při zmínce o jídle mi zakručelo v břiše. Od včerejšího večera jsme nic nejedli a teď mě přepadl ukrutný hlad. I trochu vody by přišlo vhod.

Nathaniel se odhlásil a s povzdechem se opřel do sedačky.
„Asi nějaký tvůj fanda.“

Ušklíbl se. „Měli jsme si ho všimnout.“

„Čeho?“

„Toho meteoru. Měli jsme si všimnout, že se blíží.“

„To nebyla tvoje práce.“

„Ale sledovali jsme objekty, které by se mohly se satelitem střetnout. Člověk by si řekl, že snad nepřehlédneme podělaný asteroid, který letí takhle blízko.“

„Nízké albedo. Trajektorie proti Slunci. Malá...“

„Měli jsme si ho všimnout!“

„A co bychom zmohli, i kdybyste ho zpozorovali?“

Hluk motoru mi vibroval v sedačce a doprovázel hučení okolního vzduchu. Nathaniel nervózně klepal jednou nohou. Posadil se dopředu a popadl mapy. „Vypadá to, že bys měla nastavit kurz na jihozápad.“

Měla jsem kurz už nastavený a letěli jsme s doprovodem, ale jestli se cítil jako navigátor užitečný, tak ať pro mě za mě klidně naviguje celou cestu. Každý záblesk hořící horniny na obloze nám připomínal, jak bezmocní jsme. Viděla jsem je, ale ne dostatečně včas na to, abych zvládla nějak zareagovat, tak jsem jen svírala berany a letěla dál.

* * *

Palčivý hlad měl tu výhodu, že mě navzdory uspávajícímu hučení letadla udržoval bdělou. A také příšerný Nathanielův baryton. Můj manžel byl talent na ledacos, ale zpěv to rozhodně nebyl. Málokdo zpívá tak falešně jako on.

Naštěstí si toho byl vědom a ve snaze udržet mě vzhůru sáhl po komediálním repertoáru. K tomu nohou podupával do rytmu.

*„Můj starej kámoš Fredy
má žaludeční vředy.“*

Pod námi se konečně objevilo letiště Wright-Patterson, jaký pohled. Zelené identifikační světlo blikalo střídáno dvakrát bílou označující vojenské letiště.

*„Copak je to za vojáka,
když mu láska nekvete?“*

„Jsme záchráněni!“ Upravila jsem letovou výšku. „Ohlásíš jim, že se blížíme?“

Nathaniel se zazubil a sáhl po vysílačce. „Sabre Dva Jedna, Jedna Šest Baker. Jak vám na základně vaří?“

V rádiu to zapraskalo a ozval se smích majora Lindholma. „Přesně tak, jak tušíte. A možná ještě hůř.“

„Tak špatné to být nemůže, ne?“

„Jako bych nic neřekl, pane. Ale když budete obzvlášť milí, rozdělím se s vámi o proviant, který mi poslala žena.“

Smáli jsme se tomu vtipu o dost hlasitěji, než by zasloužil.

Nathaniel přepnul rádio na frekvenci věže, ale ještě než stačil do vysílačky něco říct, ozval se další hlas. „Letadlo na kurzu dva šest nula, výška osmdesát pět, tady věž Wright-Patterson. Identifikujte se.“

„Věži Wright-Patterson, tady Cessna Čtyři Jedna Šest Baker, výška osmdesát pět na kurzu k letišti.“ Nathaniel se mnou létal tak často, že měl tuhle rutinu v malíku. Na okamžik odložil vysílačku, ale pak se zazubil a znovu po ní sáhl. „A věži, ještě hlásíme, že máme v závěsu Sabre Dva Jedna.“

„Věži, tady je Sabre Dva Jedna, doprovázíme Jedna Šest Baker, žádáme o povolení k přistání.“

Zahihňala jsem se. Pilotovi stíhačky muselo připadat pod jeho úroveň doprovázet takové letadélko jako moje cessna.

„Jedna Šest Baker a Sabre Dva Jedna, věž rozumí. Přistání povoleno. Držte se dál od Jedna Šest Baker. A dejte pozor, máme hlášené..“

Přímo před čumákem letadla prolétl záblesk. Rána, jako když vybuchne bomba. Celé letadlo se otřásl. S vypětím všech sil se mi ho podařilo opět vyrovnat.

A najednou jsem viděla vrtuli. Z téměř neviditelné šmouhy se stal nepravidelný rozkmitaný pruh. Jedna lopatka úplně chyběla. Vteřinu mi trvalo, než mi došlo, co se vlastně stalo. Ten záblesk byl kus vyvržené horniny, který nás trefil a vzal s sebou kus vrtule.

Motor se třásl tak, že mi knipl vibroval v ruce a sedačka mi masírovala záda. To bude čím dál horší. Může nám to úplně vyklepat motor z letadla. Stáhla jsem otáčky na volnoběh a začala provádět úkony potřebné k záchraně motoru – čímž mám na mysli jeho vypnutí.

Do prdele. Na základnu nedoletíme. „Potřebuju přistávací plochu, a to hned.“ Naštěstí jsme byli v zemědělském kraji, ačkoli kvůli sněhu nebude terén vidět. Vytáhla jsem směs, uzavřela palivový kohout a pak i magneta. Motor zhasl, slyšet bylo jen hučení okolního vzduchu. Zbytek vrtule se točil ve větru.

„Co to bylo?“

„Plachtíme.“ Kdyby vyvržený materiál zasáhl křídlo, byli bychom v mnohem větší bryndě, ale cessna je zatraceně dobrý kluzák. K přistání máme ovšem jen jednu šanci.

Zahlédli jsme mezi poli silnici, která by nám mohla dobře posloužit, jen kdyby ji z obou stran nelemoval plot. Museli jsme tedy dosednout na pole. Stočila jsem letadlo po směru přistání.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak Nathaniel stále svírá vysílačku. Jako členka WASP jsem řešila výpadek motoru nesčetněkrát. On to však zažíval poprvé. Přiložil si vysílačku k ústům

a já se dmula pýchou, jak klidným hlasem do ní zvládl promluvit. „Věži Wright, Cessna Čtyři Jedna Šest Baker, hlásím stav nouze. Vysadil nám motor. Musíme přistát na poli.“ Zapátral po mapě.

„Cessno Čtyři Jedna Šest Baker, tady věž Wright. Vidíme vás. Soustředte se na přistání. Sabre Dva Jedna, tady věž Wright. Zůstaňte nad nimi pro případnou asistenci a nahlaste přesné místo přistání.“

„Věži Wright, tady Sabre Dva Jedna. Potvrzuji.“ Nad hlavou se nám ozval řev stíhaček. Major Lindholm a jeho číslo kolem nás opsali táhlý oblouk.

Tep mi bušil ve spáncích a nahradil hluk motoru. Nebylo to sice moje první bezmotorové přistání, ale nikdy předtím jsem neměla na palubě manžela. Po tom všem, čím jsme si dnes prošli, přece nezahyne mojí vinou. To jsem nemohla dopustit.

„Jsi připoutaný?“

„Jo.“ Pás si ale teprve teď zapínal, takže nebylo od věci, že jsem se zeptala. „Mám něco dělat?“

„Připravit se.“ Sledovala jsem výškoměr.

„Ještě něco?“

„Nemluvit na mě.“ Chtěl jen být nápomocný, ale já teď měla úplně jiné starosti. Musela jsem letadlo před dosednutím co nejvíc zpomalit, ale zase ne tak moc, abychom na pole vůbec doletěli. Země pod námi se přibližovala, až ta hladká bílá pláň začala vypadat jako model vláčeků na zasněženém poli a pak se naráz – bez přechodové fáze – pod námi rozprostřela v plné šíři. Držela jsem nos letadla natažený, aby kola hlavního podvozku dosedla jako první.

Sníh nás ještě víc přibrzdil. Držela jsem ostruhové kolo nahoře, dokud to šlo. Když konečně dosedlo, zadržlo se v zasněžené brázdě. Letadlo se rozkomíhalo. Svírala jsem berany,

abych udržela křídla v jedné rovině, a soustředila se na pedály směrového řízení, aby letadlo mířilo po větru.

Pootočili jsme se ještě o kus, až jsme se dívali směrem, odkud jsme přilétli.

Letadlo se zastavilo. Svět okolo byl ztichlý a nehybný.

Všechn vzduch z plic jsem pustila ven naráz, až to zasípalo, a opřela se do sedačky.

Nad hlavou nám zahučel motor stíhačky a ve vysílačce zapraskalo. V kokpitu se rozezněl hlas majora Lindholma. „Jedna Šest Baker, dobrá práce! Jste oba v pořádku?“

Nathaniel se napřimil a natáhl se po vysílačce. Ruka se mu třásla. „Jsme naživu. Takže v pořádku.“

* * *

Ta ztuhlá hromádka fazolí a něco, co by se dalo nazvat sekounou jen se značnou mírou představitosti, byly dost možná tím nejlepším jídlem, jaké jsem kdy okusila. Fazole měly nasládlou pachutí a byly tak slané, že se mi svírala pusa, ale zavřela jsem oči a užívala si to, rozvalená na tvrdé lavici v kantýně letecké základny. Byla nezvykle liduprázdná, jelikož většina posádky byla nasazena na záchranné práce. U stolu zacinkalo nádobí a kolem se rozlila nádherná vůně čokolády.

Otevřela jsem oči a naproti mně se na lavici posadil major Lindholm. Jeho vzhled ani v nejmenším neodpovídal představě, jakou jsem si o něm udělala. Čekala jsem staršího muže, seversky blondatého a podsaditého.

Major Lindholm byl ve skutečnosti černocho a byl mladší, než bych podle jeho hlasu čekala. Statný muž kolem čtyřicítky, s tmavými vlasy stále ještě pomačkanými od helmy. Kolem brady a nosu se mu rýsoval trojúhelník od kyslíkové masky. A přinesl horkou čokoládu.

Nathaniel odložil vidličku a podíval se na tři kouřící hrnky na stole. Polkl. „To je kakao?“

„Jo, ale neděkujte mi. Je to malý úplatek, abych vám mohl položit pár otázek ohledně raket.“ Lindholm nám hrnky přistrčil blíž. „Z vlastních zásob, které mi posílá žena, ne ty od letectva.“

„Kdybyste nebyl ženatý...“ Sevřela jsem horký šálek a až pak si stihla uvědomit, co jsem to řekla. Snad se neurazil.

Zasmál se, díkybohu. „Mám bratra.“

Srdce se mi sevřelo. Podařilo se mi rodinu vytěsnit, abych vůbec dokázala fungovat, ale také mám bratra. Hershel si určitě myslí, že jsem mrtvá. S námahou jsem se nadechla, jak jsem měla stažený krk, ale zvedla jsem oči a nějak se mi podařilo vyčarovat úsměv. „Můžu si odněkud zavolat? Meziměsto?“

Nathaniel mi položil ruku na rameno. „Její rodina žila ve Washingtonu.“

„Bože, madam. To je mi líto.“

„Ale ráda bych mluvila s bratrem, žije v Kalifornii.“

„Pojďte za mnou, madam.“ Obrátil se k Nathanielovi. „Vy si nepotřebujete zavolat, pane?“

Nathaniel zavrtěl hlavou. „To počká.“

S Nathanielem v těsném závěsu jsem následovala majora Lindholma chodbami a ani nevnímala cestu. Jaká jsem to jen sobecká nána. Celou dobu jsem se mohla těšit z toho, že Hershel žije s celou rodinou v Kalifornii, ale vůbec mě nenapadlo, že on si musí myslet, že jsem dávno po smrti. Nemohl vědět, že jsem nebyla v D.C., když meteorit dopadl.

Major Lindholm mě dovedl do malé kanceláře, kde vládl vojenský pořádek. Jediné, co nebylo ve striktně pravých úhlech, byla zarámovaná fotografie malých dvojčat a pastelkami namalovaná mapa USA visící na zdi. Nathaniel za mnou zavřel dveře, oba muži čekali venku.

Na stole ležel černý erární telefon, naštěstí měl otočný číselník, takže jsem nemusela mluvit se spojovatelkou. Sluchátko bylo zahřáté a těžké. Vytočila jsem Hershelovo číslo domů a poslouchala chrastění číselníku. Každé z čísel vyslalo po lince signál a přidalo mi ještě okamžik, abych se mohla před hovorem trochu uklidnit.

Neozývalo se nic, jen pronikavý obsazovací tón. Bylo nabíledni, že všechny linky budou přetížené, ale zavěsila jsem a hned to zkusila ještě jednou. Můj adrenalinový tep jel ve stejném rytmu jako tón ve sluchátku.

Sotva jsem zavěsila, vešel Nathaniel. „Můžu? Jsi v pohodě?“ „Je obsazeno.“

Utřela jsem si obličej, ale spíš jsem všechnu tu špínu jen rozmazala. Požádám je, jestli bych si mohla poslat telegram, ale armádní spojovatelky teď určitě nevědí, co dřív. „Zkusím to později.“

Je to zázrak, že jsme vůbec naživu a že stojíme na nohou. Jsem umaštěná, začouzená a celá zakrvavená, ale jsem naživu. Můj muž je naživu. Bratr i s rodinou jsou naživu. A stačí si vzpomenout, kolik lidí dnes muselo zahynout, abych si uvědomila, jaké je to vlastně požehnání.

I tak jsem se přistihla, že se snažím rychle si učesat vlasy, když dovnitř vešel plukovník letectva, jako kdyby na tom snad záleželo. Nejdřív jsem si všimla jeho hodnosti, až pak jeho samotného. Stetson Parker. Díkybohu za všechnu tu špínu na obličeji, aspoň jsem si nemusela dávat tolik pozor, jak se tvářím.

Toho hňupa povýšili. Ne že by to bylo tak překvapivé vzhledem k tomu, jak vždycky pochleboval každé vyšší šarži a vůbec komukoli, kdo se mu hodil. Což ostatně předváděl i teď, když spěchal s nataženou rukou k Nathanielovi. „Doktore Yorku. Ani nevíte, jaká je to úleva, že vás vidím.“

I přes předešlé Lindholmovo nadšení ohledně raket jsem málem zapomněla, že se Nathaniel stal celebritou díky těm vystřeleným satelitům. Podařilo se nám předejít Rusy a vynést satelit na oběžnou dráhu, a to ne jednou, ale hned třikrát. Můj manžel, který byl přirozeně pohledný a charismatický – což mě samotnou nijak zvlášť neoslňovalo –, se stal tváří celého vesmírného programu NACA.

„Díky, tady major Lindholm si nás opravdu hleděl. Vážíme si vašeho vlídného přijetí, plukovníku...?“ Měl na sobě jmenovku, ale představit se bylo namístě.

„Kam se poděly mé způsoby? Jsem úplně pať z toho, že vás tu máme.“ Parker se podlézavě zaculil. „Plukovník Stetson Parker, velitel základny. Ačkoli vzhledem k situaci se zdá, že momentálně mám na povel víc než jen tuhle základnu.“

Jistěže si to nemohl odpustit, potřeboval vypíchnout, jak je důležitý. Vykročila jsem, abych mu podala ruku. „Ráda vás opět vidím, plukovníku Parkere.“

Zvedl překvapeně obočí. „Omlouvám se, madam, ale nevzpomínám si.“

„To nic, znal jste mě ještě jako Elmu Wexlerovou. Byla jsem jednou z pilotek WASP.“

Tvář mu trochu ztuhla. „Ach tak. Generálova dcera. Ano, už vím.“

„Gratuluji k povýšení.“ Nasadila jsem ten nejvěrohodnější sladký úsměv, k jakému jsem se dokázala přimět. „Musel jste si to jistě tvrdě vydřít.“

„Děkuji vám, madam.“ Opět se zazubil a poplácal Nathaniela po rameni. „A jak vidím, i tahle mladá dáma byla povýšena, když se stala paní Yorkovou.“

Skřípala jsem zuby, až mě bolely, ale usmívala jsem se dál. „Zmínil jste, že nevíte, kdo je teď vašim nadřízeným. Můžete nás blíže seznámit s aktuální situací?“

„Jistě.“ Zvážněl a nálada ho zjevně opustila. Ukázal na židle na protější straně stolu. „Prosím, posadte se.“

Parker si sedl za stůl a já si až teď všimla jeho jmenovky stojící pěkně uprostřed. Překvapilo mě, že má dvojčata. Říkal jsem si, která si ho tak mohla vzít. Sepjal prsty a znovu si povzdechl.

„Výbuch...“

„Meteorit.“

„To hlásily zprávy. Ale vzhledem k tomu, že byl kompletně zničen Washington? Já bych vsadil cokoli, že to byli Rusové.“

Nathaniel naklonil hlavu na stranu. „Zaznamenali jste nějakou radioaktivitu?“

„Nepodařilo se nám dostat nikoho dost blízko k místu výbuchu, abychom to mohli změřit.“

Idiot. Musela jsem mu to vysvětlit. „Všude kolem létá vyvržený materiál, který jste mohli v první řadě změřit. Druhá věc však je, že to se nestává v důsledku výbuchu atomové bomby. Stává se to, když meteor prorazí díru v atmosféře, roztavená hmota je pak vtažena do vesmíru a následně zase padá zpátky.“

Oči se mu zúžily. „Pak vezměte v potaz toto. Právě zasedal celý Kongres Spojených států amerických, Sněmovna reprezentantů i Senát. Z členů federální vlády nezbyl prakticky žádný. Pentagon, Langley. Takže i pokud by se jednalo o boží zásah, myslíte, že se toho Rusové nepokusí využít?“

To byla děsivě náležitá poznámka. Opřela jsem se a zkrřížila ruce na prsou, abych zahнала tu husí kůži, která mi náhle vyskočila.

Nathaniel přerušil nastalé ticho. „Takže armáda plánuje obranu?“

Ne že by vysloveně zdůraznil armádu, ale bylo z toho jasně slyšet, že ať se bude dít cokoli, rozhodně to nebude dirigovat tady plukovník.

„Bylo by to prozíravé. Doktore Yorku...“ Odmlčel se, ale to zaváhání bylo tak evidentně záměrné, že jsem ho skoro slyšela počítat vteřiny. „Vy jste spolupracoval na projektu Manhattan, pokud se nemýlím?“

Cítila jsem, jak Nathaniel vedle mě ztuhl. Projekt Manhattan byl z vědeckého hlediska neobyčejně zajímavý, ale po všech ostatních stránkách z něho běhal mráz po zádech. „To ano, ale v současnosti se věnuji pouze výzkumu vesmíru.“

Parker nad tím jen mávl rukou. „Je mi to sice veskrze proti srsti po tom všem, co máte dnes za sebou, ale nemohl bych vás vzít s sebou na schůzi?“

„Nejsem si jistý, jestli můžu být nějak nápomocný.“

„Jste dnes jedním z předních odborníků na rakety.“

Ani jednomu z nás nebylo třeba připomínat, kolik lidí z NACA je nejspíš po smrti. Položila jsem Nathanielovi ruku na koleno, abych ho uklidnila, jako to dělával on. Raketový program NACA nebyl však jediný svého druhu. „Ne že bych chtěla podceňovat manželovu práci, ale Wernher von Braun pracuje v Kansasu na projektu Sunflower.“

Parker si odfrkl a věnoval mi falešný úsměv. Za války vždycy nesnášel, že ke mně musí být zdvořilý kvůli mému otci. Teď se mu to přičilo zrovna tak, ale co mohl dělat, když mám za manžela doktora Yorka?

„Je to od vás hezké, madam, že chcete být nápomocná, ale snad chápete, že nemůžu zasvětit bývalého nacistu, jako je von Braun, do problematiky národní bezpečnosti.“ A pak se opět otočil k Nathanielovi a mě zcela přehlížel. „Co vy na to, doktore Yorku? Chceme si jen ujasnit, jaké máme při obraně Ameriky možnosti.“

Nathaniel povzdechl a žmoulal si uvolněnou nitku na kalhotách. „Dobrá. Ale neslibuji, že budu dnes ještě schopný nějakých intelektuálních výkonů.“

Vstal ze židle, a tak jsem se taky zvedla k odchodu. Parker zvedl ruku a zavrtěl hlavou. „Klidně sedte, madam. Můžete odpočívat u mě v kanceláři, než vám major Lindholm připraví ubikaci.“

Major opáčil: „Máme doma pár volných pokojů, pokud byste se chtěli vyhnout PUZ.“

Byla jsem polichocena – ne proto, že nám nabídl ubytování, ale že použil zkratku pro přechodné ubytovací zařízení místo toho, aby nám to přeložil jako civilistům. „To je od vás moc milé. Ale jen jestli nebudeme vaší ženě na obtíž, majore.“

„Jsem si jistý, že ani v nejmenším, madam.“

Parker se usmál nečekaně přívětivě. „Budete v dobrých rukou. Majorova žena je zatraceně dobrá kuchařka.“

Přiznám se, že mě poněkud zarazilo, jaké upřímné přátelství mezi těmi dvěma muži zjevně panuje. Moje osobní zkušenosti s Parkerem byly velmi odlišného charakteru. Doufala jsem, že se z majora Lindholma také nevyklube podobný, do sebe zahleděný panák.

„Díky. To bychom tedy měli a můžeme vyrazit na schůzi.“ Ne že bych nějak zvlášť toužila se toho jednání zúčastnit, ale moc jsem si přála být nějak užitečná.

„Madam, opravdu se omlouvám.“ Parker si urovnal kravatu. „Měl jsem se zmínit, že doktor York má už od projektu Manhattan potřebnou prověrku. Jistě chápete.“

Strč si svoji prověrku někam. Z toho, co říkal, bylo naprosto evidentní, že na nějakou hierarchii se teď rozhodně nehraje, natož na prověrky. Ale i kdybych něco namítala, k ničemu by to nevedlo, takže jsem se svalila zpátky na židli. „To je od vás prozíravé, samozřejmě chápu. Budu tady zkrátka sedět a čekat.“

Nathaniel nad tím pozvedl obočí. Znal mě dost dobře na to, aby chápal mé rozhořčení, a nejspíš i to, co mě k němu vedlo. Zavrtěla jsem na něj hlavou, že jsem v pohodě. Usmála

jsem se, pokorně složila ruce do klína a znehybněla. Budu tady sedět a čekat jako hodná holčička, práci přenechám manželovi a budu se jen modlit k bohu, aby tenhle mešuge nerozpoutal jadernou válku.

ČTYŘI

ZEMĚTŘESENÍ V ÍRÁNU SI VYŽÁDALO 90 OBĚTÍ

TEHERÁN, Írán, 3. března 1952 – (Reuters) – Zemětřesení v Bastaku v jižním Íránu si vyžádalo devadesát mrtvých a sto osmdesát zraněných. Podle rádia Teherán bylo zemětřesení zřejmě vyvoláno dopadem meteoritu v Severní Americe.

Západ slunce byl toho dne vybarvený do sytě rumělkové s měděnými a tmavě zlatými pruhy. Podle té rudé oblohy, která se nad námi klenula, jsme klidně mohli v tu chvíli stát na Marsu. Rudé světlo vše zaplavilo, takže i bílé plaňky plotu kolem domu majora Lindholma vypadaly, jako kdyby byly natřené krví.

Normálně by mi bylo proti srsti se k někomu takhle vetřít, ale Parker mě tak nakrkl. A navíc jsem byla moc unavená na to, abych o tom nějak zvlášť přemýšlela. Byla jsem hlavně vděčná, že mi někdo řekl, kam můžu složit hlavu. Oni budou potřebovat PUZ k ubytování evakuovaných.

Nathaniel byl ještě na schůzi. Ukázal se jen na chvíli, aby mi řekl, ať jdu – nemělo smysl, abych dál na základně čekala. Já si však byla absolutně jistá, že pokud odejdu, už ho nikdy nevidím. Ale něco takového by si člověk netroufl říct nahlas. Obzvlášť ne v den, jako byl ten dnešní.

Když jsem vystupovala z jeepu, špinavé oblečení jako kdyby ze mě čpělo ještě pronikavěji. Úplně jsem slyšela matku. *Elmo! Co si lidé pomyslí?*

Zabouchla jsem dveře auta a najednou mi bylo do pláče. Aspoň že obličej jsem si stihla umýt. Sebrala jsem se a následovala majora Lindholma brankou a dál po upravené cestičce k přední verandě. Dveře se otevřely, ještě než jsme vyšli po schodech, a v nich stála korpulentní dáma v bleděmodrých šatech.

Plěť neměla o nic tmavší než Nathaniel, když se v létě opálí, a její tvář byla kulatá a přívětivá. Poněkud mě zarazilo, když jsem si uvědomila, že jsem nikdy předtím nebyla na návštěvě v černošské domácnosti. Paní Lindholmová měla kudrnaté vlasy natupírované do vysokého účesu, který dával vyniknout jejím plným světle hnědým tvářím. Zpoza brýlí vykukovaly zarudlé ustarané oči.

Otevřela dveře dokořán a ruku si přitiskla na prsa. „Dítě moje, pojdte honem dovnitř.“

„Díky, madam.“ Linoleová podlaha v domě, imitující cihlovou dlažbu, se skvěla novotou. Měla jsem tak zablácené boty, že nebylo ani vidět, jaké jsou barvy. „Jen se vyzuji.“

„S tím si vůbec nelamte hlavu.“

Sedla jsem si na schody, abych se zula. Máma by se hanbou propadla, kdybych přišla k někomu na návštěvu s takhle špinavými botami. „Až dorazí manžel, určitě vám z něj tady opadá takové špíny, že to vystačí za nás oba.“

Zasmála se. „To je chlapům podobné.“

„Všechno slyším.“ Major Lindholm se zastavil na schodech vedle mě. „Hlavně se u nás nežinýrujte a řekněte, kdybyste něco potřebovala. Ať je to cokoli. Já se mezitím postarám, aby se sem doktor York dostal bezpečně za vámi.“

„Mockrát děkuju.“ Kdybych se dočkala ještě jednoho laskavého pohledu, asi bych se úplně sesypala. Soustředila jsem se na druhou botu. I ponožky jsem měla celé od bahna a nohy na tom nebyly o moc lépe.

Paní Lindholmová vyšla ven na verandu. „Vychovala jsem tři kluky. Trocha špíny, to nic není, opravdu.“

Jen ne slzy. Ještě ne. Pár mělkých nádechů udrželo stavidlo dole. Polkla jsem a cítila tu slanou příchuť. Chytla jsem se zábradlí a zvedla se na bosé nohy. „Ani nevím, jak vám mám poděkovat.“

„Ale vždyť jsem pro vás zatím nic neudělala.“ Dala mi ruku kolem ramen, aniž by se mě tak úplně dotkla, a vedla mě dál. „No, v první řadě předpokládám, že by vám udělala radost pěkně horká koupel.“

„Vzala bych teď zavděk i studenou sprchou.“

Vstupní dveře vedly rovnou do obývacího pokoje. Veškerý nábytek byl uspořádán pěkně v pravých úhlech a i dekorace na políčkách a stolicích byly srovnané tak, aby přesně lícovaly s hranou. Dům voněl skořicí a citronovou leštěnkou na nábytek.

„Studenou sprchou byste vzala zavděk leda v kasárnách.“ Paní Lindholmová mě spěšně vedla chodbou z obývacího pokoje a otevřela první dveře po pravé straně. Většinu koupelny zabírala vana na nožičkách. „Můžu nabídnout pěnu do koupele. Levandulovou a růžovou.“

„Měla bych se asi nejprve osprchovat.“

Narovnala si brýle a pohlédla na všechnu tu špínu zatvrdlou na mém oblečení i holé kůži. „Hm, dobrá. Ale potom se naložte do vany, opravdu. Jinak budete mít zítra tělo celé bolavé.“

„Díky, madam.“ Měla pravdu. Vzhledem k tomu, co mám za sebou, bych se divila, kdybych zítra vůbec mohla vstát z postele.

„Tady máte ručníky a nějaká pyžama po nejstarším synovi.“ Položila ruku na složenou hromádku červeného flanelu. „Moje noční košile by z vás spadla. Oblečení pak nechte na komodě a já ho vyperu.“

Kývla jsem na ni, než zavřela dveře, a doufala, že to pocho-pila jako děkovné gesto.

Musela mi oblečení vyprat, protože bych jinak neměla co na sebe. A to doslova, ne jako nějaká maturantka, která neví, co si má vzít na ples. Byli jsme utečenci. Náš domov. Naše práce. Naši přátelé. Naše bankovní konta. O to vše jsme kvůli meteoritu přišli.

A kdyby nebyl Nathaniel raketovým inženýrem – kdyby ho Parker nepotřeboval –, kde bychom byli? Přemýšlela jsem o lidech, jako byl pan Goldman, ale ne o těch, kteří to přežili. Co budou dělat všechny ty stovky a tisíce lidí, kteří byli od místa největší zkázy jen o kousek dál?

* * *

Když jsem otevřela dveře koupelny, vyvalil se za mnou oblak páry. Šourala jsem se chodbou ve vypůjčeném flanelovém pyžamu. Kalhoty mi padly dobře, protože mám dlouhé nohy, ale rukávy mi visely přes prsty. Vyhrnula jsem si je a cítila, jak se mi měkká látka otírá o všechny ty ranky na rukou. V hlavě jsem měla bezmyšlenkovité prázdno.

Myslím, že jsem byla ještě v šoku, což asi nebylo nic divného, ale aspoň se to už neprojevovalo třesem. Jako by se všechno ocitlo za nějakou záclonou.

V obýváku hrála televize, ale zvuk byl utlumený. Paní Lindholmová měla židli přistrčenou až k obrazovce. Nakláněla se k ní a poslouchala zprávy, v rukou svírala kapesník.

Černobíle publikávající Edward R. Murrow seděl u stolu, jako obvykle s cigaretou, a hovořil o událostech uplynulého dne.

„Aktuální počet potvrzených obětí po dnešním dopadu meteoritu je sedmdesát tisíc, ale očekává se, že toto číslo ještě poroste. Půl milionu lidí se ocitlo bez střechy nad hlavou, a to ve státech Maryland, Delaware, Pensylvánie, New York, New Jersey, Virginie, podél východního pobřeží až po samotnou Floridu a také v Kanadě. Tyto snímky byly pořízeny z letadla

zhruba pět hodin po katastrofě. To, co vidíte, dámy a pánové, jsou místa, kde stávalo naše hlavní město.“

Na obrazovce byl vidět jen kráter plný vody bublající jako vířidlo. S hrůzou jsem zalapala po dechu, když kamera zabrala horizont a ukázala se perspektiva. Pás tmavých kopců ohraničoval kruh spálené země o průměru stovek kilometrů. Na pobřeží u zátoky Chesapeake se voda nerozlila z břehů. Ty břehy prostě zmizely. Dívala jsem se na moře. A to vělo.

Nadechla jsem se sípavě, jako kdybych právě dostala pěstí do břicha.

Paní Lindholmová se otočila na židli a bylo vidět, že sama musí zahnat ten šok a žal, aby mohla být zase dobrou hostitelkou. „Vypadáte, že se cítíte o něco lépe.“

„Ano, je to lepší.“ Šla jsem blíž k televizi, stejnou měrou zděšená a fascinovaná.

„Po celé délce východního pobřeží je vyhlášen stav nouze. Armáda, námořnictvo, letectvo a Červený kříž jsou v pohotovosti a poskytují pomoc uprchlíkům.“

Na obrazovce běžely záběry ze země, humanitární pracovníci pomáhali potřebným. V pozadí byla vidět malá holčička s popáleninami na rukou, choulící se k matce. Další záběr ukazoval pozůstatky základní školy. Ty děti musely být zrovna venku o velké přestávce, když meteorit dopadl. Myslela jsem si, že moje představy budou horší než realita, ale byla jsem na omylu.

Paní Lindholmová televizi vypnula. „Ale no tak. Na tohle se teď nepotřebujete dívat. Měla byste spíš něco povečeřet.“

„Ale ne, nechci vás takhle obtěžovat.“

„Nesmysl. Kdyby mě to obtěžovalo, neříkala bych Eugenovi, aby vás sem přivezl.“ Vstala a kapesník si strčila do kapsy u zástěry. „Pojďte do kuchyně, zkusíme do vás dostat trochu jídla.“

„Moc vám děkuju.“ Mé slušné vychování mi jako neočekávané návštěvě velelo nebýt na obtíž, ale zároveň jsem věděla, že